

Arrest

nr. 301 666 van 16 februari 2024
in de zaken RvV X en RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 19 juli 2023 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 10 januari 2022 aan in België. Zij dient op 12 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

“(..)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op (..) 1996 in Abzingianai, in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U werkte als chauffeur tussen het district Hesarak en Jalalabad. Wanneer er geen passagiers waren, werkte u op de velden. In de zomermaanden woonde u met uw familie in Abzingianai in het district Hesarak, en in de wintermaanden huurde uw familie een huis in Jalalabad. Op het moment van uw problemen met de Taliban verbleef u met uw familie in Abzingianai.

U verklaarde dat er op een avond, rond elf à twaalf uur, vijf Taliban te voet naar uw huis in Abzingianai kwamen en u vroegen hun drie gewonden te vervoeren naar het ziekenhuis van Alisher, op vijftien kilometer van uw huis. U zei eerst dat u te moe was, waarop ze u verplichtten mee te gaan. De gewonden waren gewond geraakt tijdens een gevecht tussen de Taliban en de overheid in Hesarak district, op tweeëntwintig kilometer van uw huis. De gewonden lagen in een moskee op twintig minuten wandelen van uw huis.

Nadat u de Taliban en de gewonden had afgezet aan het ziekenhuis van Alisher, keerde u terug naar huis. Die nacht heeft de overheid het ziekenhuis van Alisher gebombardeerd en is de overheid binnengevallen in het ziekenhuis, waarbij sommige Taliban om het leven kwamen, sommige Taliban gewond raakten en sommige Taliban levend werden meegenomen.

De volgende ochtend hebt u om drie uur 's morgens passagiers naar Jalalabad gebracht. 's Morgens belde uw vader u wanneer u in Jalalabad was, en zei u dat de Taliban bij uw huis waren gekomen en u ervan hadden beschuldigd informatie te hebben gegeven aan de overheid over het feit dat er gewonden van de Taliban in het ziekenhuis verbleven. Ze zeiden tegen uw vader dat u zich bij hen moest aangeven en dat ze u zouden vermoorden als ze u te pakken kregen.

De dagen erna was er oorlog tussen de Taliban en de overheid in Hesarak. Na het bezoek van de Taliban, zijn de overheid in uw huis in Abzingianai binnengevallen en zeiden ze tegen uw familie dat u gewonde Taliban naar het ziekenhuis had vervoerd.

U verbleef nog twee tot vier nachten bij uw maternale oom in Jalalabad vooraleer u Afghanistan verliet. Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in 2020. U kwam aan in België op 10 januari 2022 en diende hier op 12 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw dorp had verlaten en voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021, gaven de Taliban uw vader thuis twee dreigbrieven, gericht aan u. Ten tijde van de eerste dreigbrief zat u nog in Jalalabad. Ten tijde van de tweede dreigbrief was u in Nimroz of in Iran. Tussen de twee eerste brieven zat er een periode van tien à vijftien dagen. Na de machtsovername door de Taliban hebben de Taliban uw vader nog één dreigbrief gegeven in Jalalabad. Een paar dagen na de laatste dreigbrief kwamen de Taliban naar uw vader, vielen hem lastig en zeiden hem dat hij u aan hen moest presenteren. Hij zei tegen hen dat u niet meer in het land was.

U verklaarde dat uw broer A. J. (..) vroeger werkte als bouwvakker op de luchthaven waar hij asfalt legde, waarvoor hij samenwerkte met de Amerikanen. Wanneer u uw problemen met de Taliban had en de Taliban u probeerden te arresteren, hebben mensen tegen de Taliban gezegd dat uw broer A. (..) voor de Amerikanen in de luchthaven heeft gewerkt. Hij is twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan naar Pakistan gegaan en na vijf à zeven maanden kwam hij voor het eerst heimelijk naar huis, na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021. Sindsdien komt hij om de drie à zes maanden naar huis in Abzingianai om uw familie te bezoeken, waar hij vijf tot vijftien nachten blijft. Hij werd vrachtwagenchauffeur tussen Jalalabad en Pakistan, wat hij sinds twee à drie jaar doet, en slaapt onderweg.

Uw ouders B. N. (..) en G. Z. (..) verhuizen met uw broers I. Z. (..) en Y. (..) en zus B. (..) nog elke zomer naar Abzingianai en elke winter naar Jalalabad.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) de eerste dreigbrief van de Taliban, gedateerd 5 Sha'ban 1441, (2) de tweede dreigbrief van de Taliban, gedateerd 15 Sha'ban 1441, (3) de derde dreigbrief van de Taliban, gedateerd 3 Muharram 1443, (4) een kopie van een badge van het werk van uw broer A. J. (..), gedateerd 7 januari 2009, en (5) uw taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Eerst en vooral zorgen vaagheden en onaannemelijkheden ervoor dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de taak die u van de Taliban kreeg, wat de grondoorzaak van uw problemen en vrees voor vervolging in Afghanistan is. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de Taliban die bewuste nacht naar uw huis waren gekomen: “ze hadden gewonden bij en hebben me gevraagd om ons te vervoeren naar het ziekenhuis van Alisher” (CGVS, p. 13). Gevraagd precies uit te leggen hoe de Taliban toen met die gewonden bij u thuis kwamen, stelt u: “Het was 's avonds wanneer ze op de deur hebben geklopt, ze hadden maskers aan en zeiden, we hebben gewonden bij, vervoer hen” (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe ze toen kwamen, stelt u dat ze te voet kwamen (CGVS, p. 15). Wanneer u dan uitdrukkelijk wordt gevraagd hoe die gewonden bij uw huis geraakt waren, antwoordt u aanvankelijk nog: “Ze hadden gewonden bij” (CGVS, p. 15), waarna u uw eerder gegeven verklaringen tegensprekt en zegt: “ze hadden gewonden gelegd in een bekende moskee die op 20 minuten afstand te voet van ons huis lag” (CGVS, p. 15). Dat antwoord doet sterk vermoeden dat het een ad hoc uitklaring voor een onaannemelijkheid in uw verklaringen betreft. Daarenboven kan ook die uitklaring zelf allesbehalve overtuigen, aangezien het conflict waarin die Taliban gewond waren geraakt in Hesarak district op tweeëntwintig kilometer van Abzingiani, op “minder dan een uur” rijden (CGVS, p. 16). Zo dringt zich de vraag op hoe die gewonden dan aanvankelijk in de moskee op twintig minuten wandelen geraakt waren, waarop u antwoordt: “Ik heb het niet gezien, geen idee” (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen over de aanwezigheid van de Taliban in de regio rond Abzingiani, waar ze de macht hadden, kwamen de Taliban gewoonlijk met 4x4-auto's en motors naar uw dorp (CGVS, p. 11), dus zouden ze wel in staat moeten zijn om zelf hun gewonden te vervoeren. Indien er dan aangenomen wordt dat de Taliban de gewonden met hun eigen voertuigen van Hesarak naar de moskee, op twintig minuten wandelen van uw huis, hebben gebracht, rijst de vraag om welke reden ze de gewonden dan niet rechtstreeks naar het ziekenhuis van Alisher hebben gebracht. U slaagt er echter niet in een bevredigende uitklaring voor die onaannemelijkheid te geven. Gevraagd of de Taliban zelf geen middelen hadden om de gewonden naar het ziekenhuis te brengen, stelt u immers dat ze niet konden omdat ze bezig waren in het gevecht en daarom u dwongen (CGVS, p. 16). Expliciet gevraagd hoe het dan komt dat de gewonden wel in de moskee op twintig minuten van uw huis zijn geraakt, maar niet in het ziekenhuis van Alisher, stelt u dat u geen idee hebt (CGVS, p. 16). U formuleert vervolgens een hypothese die allerm minst verschoning kan bieden voor de onwaarschijnlijkheid van uw verklaringen: “misschien was het 's nachts en waren er troepen aanwezig en daarom naar hier gebracht, ze vertellen hun eigen zaken niet verder” (CGVS, p. 16). Indien er inderdaad troepen aanwezig waren, merkt het CGVS op dat het des te onaannemelijker is dat de Taliban al die verplaatsingen doen en zichzelf zodoende nog meer in gevaar brengen dan wanneer ze rechtstreeks vanuit Hesarak naar Alisher zouden gaan. Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen over hoe de Taliban telkens met 4x4-auto's naar uw dorp kwamen, oppert u dat ze die nacht misschien ergens naartoe moesten (CGVS, p. 16), wat evenmin een uitklaring is voor de onaannemelijkheden in uw verklaringen. Bovendien toont een blik op de geografische kaart van Hesarak district de onaannemelijkheid van uw verklaringen verder aan. U verklaart dat uw dorp Abzingianai naast de dorpen Qader Khail, Jamal Kheil, Sharik Kheil en Gulab Kheil ligt (CGVS, p. 6). Die bevinden zich allen langs dezelfde weg, die vanuit Do Ab in westelijke richting vertrekt en naar die dorpen leidt (weg A; zie administratief dossier, blauwe map, kaart Hesarak district). Vanuit Do Ab vertrekt ook een andere weg, in zuidelijke richting naar Alisher, waar het ziekenhuis ligt waarnaar u de gewonden moest vervoeren (weg B; zie administratief dossier, blauwe map, kaart Hesarak district). Om vanuit Hesarak naar Alisher of naar Abzingianai te geraken, moet men steeds langs Do Ab rijden (weg C; zie administratief dossier, blauwe map, kaart). Dat doet de vraag rijzen om welke reden de Taliban de moeite zouden nemen om: van Hesarak, langs Do Ab, naar de moskee op twintig minuten wandelen van uw huis te gaan en daar hun gewonden achter te laten, om vervolgens naar Abzingianai te wandelen en u te vragen hun gewonden te vervoeren. Daarna zouden jullie immers

opnieuw naar Do Ab moeten rijden, waar de Taliban dus aanvankelijk al gepasseerd waren, om van daaruit verder naar het ziekenhuis in Alisher te gaan. De absurditeit van uw verklaringen, afgetoetst aan de kaart van uw district, is een graadmeter voor de onaannemelijkheid ervan. Uw verklaring dat de uitvalsbasis van de Taliban in Do Ab en Alisher lagen, vanwaar ze met 4x4-auto's met motors naar uw dorp kwamen (CGVS, p. 11), vergroot de onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban zoveel moeite doen om u in Abzingianai om hulp te vragen alleen maar meer. Ten slotte rijst ook nog de vraag om welke reden de Taliban het risico zouden nemen om een buitenstaander te betrekken bij hun zaken. U vertelt dat de Taliban wisten dat u een chauffeur was die van Abzingianai naar Jalalabad reed, aangezien u "twee à drie keer per week" (CGVS, p. 14) langs de controlepost van de Taliban in Do Ab ging en daar door hen gecontroleerd werd (CGVS, p. 12). Voorbij die controlepost had de overheid de macht (CGVS, p. 12). Gelet op het feit dat u geregeld in overheidsgebied kwam, en dat de Taliban daarvan op de hoogte waren, kan bij de Taliban immers het vermoeden zijn ontstaan dat u contacten bij de overheid onderhield. In dat opzicht plaatst het CGVS vraagtekens bij het feit dat de Taliban, die bovendien zelf over voertuigen beschikken (CGVS, p. 11), het transport van hun gewonden na een conflict met de overheid aan u zouden uitbesteden. Door bovenstaande onaannemelijkheden en vaagheden, kan er geen geloof gehecht worden aan de taak die de Taliban u opdroegen. Aangezien het de grondoorzaak van uw verklaarde vrees voor vervolging betreft, schijnt dat reeds bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven.

Uw verklaringen over de beschuldigingen van de Taliban aan uw adres weten evenmin te overtuigen. Zo kan u niet aannemelijk maken om welke reden de Taliban u er precies van zouden beschuldigen informatie te hebben gegeven aan de overheid over het feit dat er gewonde Taliban in het ziekenhuis van Alisher lagen. U verklaart dat het ziekenhuis van Alisher in gebied gecontroleerd door de Taliban lag (CGVS, p. 16). Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid op de hoogte waren van het bestaan van dat ziekenhuis in Alisher. Bij een confrontatie tussen de overheid en de Taliban, kan bovendien aangenomen worden dat de Taliban hun gewonden naar dat ziekenhuis in hun gebied zullen brengen, wat de overheid zelf kan bedenken zonder dat ze daar inlichtingen van dorpingen voor nodig hebben. In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat de overheid u nodig had om hen inlichtingen over de Taliban te geven, en dat de Taliban u daar dan vervolgens van zouden moeten beschuldigen. Daarnaast legt u onaannemelijke verklaringen af over de manier waarop de Taliban u ervan beschuldigen hen verklikt te hebben. U stelt dat ze naar uw vader kwamen om u te beschuldigen op het moment dat u in Jalalabad was, nadat u passagiers daarheen had gebracht (CGVS, p. 13). Gevraagd of u die ochtend was tegengehouden bij de controlepost van de Taliban, op uw weg naar Jalalabad, stelt u dat u reeds vroeg was vertrokken (CGVS, p. 18) en dat de Taliban pas later het bevel hadden ontvangen om u te arresteren (CGVS, p. 18), wat een blote bewering is. Het CGVS plaatst echter vraagtekens bij het feit dat de Taliban naar het huis van uw vader gaan om u daar van verklikking te beschuldigen, in plaats van u op te wachten bij hun controlepost op de weg naar Jalalabad. De Taliban wisten immers dat u als chauffeur geregeld langs hun controlepost kwam (CGVS, p. 12). Door meteen naar uw vader te gaan en te zeggen dat ze u zochten, riskeerden de Taliban net dat u op de hoogte zou worden gebracht en aan hun greep zou ontsnappen, wat dus ook gebeurde. Het is onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban op dergelijke wijze hun doelwitten zouden benaderen en laten ontsnappen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens op de helling zet.

Het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees, kan evenmin afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de bedreigingen aan het adres van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan. Over de dreigbrieven die uw familie ontving na uw vertrek, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u die nog niet had vermeld op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ), hoewel u daar wel vertelde over een bezoek van de Taliban aan uw huis na uw vertrek (CGVS Vragenlijst, vraag 8) en hoewel u toen al wel op de hoogte was van de dreigbrieven (CGVS, p. 20). Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u wel had verteld dat u toen nog geen dreigbrief had, maar dat ze nog in Afghanistan liggen en dat u zal vragen die brieven op te sturen (CGVS, p. 21-22). Van die verklaringen is echter geen spoor terug te vinden in de CGVS Vragenlijst (CGVS Vragenlijst), noch in de rest van uw administratief dossier (zie administratief dossier), waardoor u geen verschoning kan bieden voor het laattijdige opwerpen van de dreigbrieven. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud had u bovendien gesteld dat u geen opmerkingen hebt over uw interview op de DVZ, dat uw verklaringen er werden voorgelezen in het Pashtu na het interview en dat u daar alle redenen hebt gegeven waarom u internationale bescherming aanvraagt (CGVS, p. 4). Over die dreigbrieven stelt u dat de Taliban die persoonlijk aan uw vader thuis hebben gegeven (CGVS, p. 20); de eerste twee in Abzingianai en de laatste in Jalalabad (CGVS, p. 20). Een paar dagen na de laatste dreigbrief zijn de Taliban nog eens bij uw vader langsgekomen om hem lastig te vallen en hem te vragen u bij hen te presenteren (CGVS, p. 21). Gevraagd uit te leggen wat er precies op die dreigbrieven staat, stelt u slechts dat u wordt opgeroepen zich bij de Taliban aan te geven en indien u dat niet doet, dat u geen recht hebt om te klagen (CGVS, p. 14). Op de tweede en derde dreigbrief zeggen de Taliban volgens

u ook nog dat het hun tweede, respectievelijk derde dreigbrief aan u is, en dat u bij hen aanwezig moet zijn, op straffe des doods (CGVS, p. 14). Op geen moment verwijst u echter naar de bedreigingen ten aanzien van uw familie, die de Taliban hebben geuit op de tweede en derde dreigbrief. Daarop staat immers te lezen: “If you or your family do not appear then we will act with arms and then you do not have the right to complain” (zie administratief dossier, groene map, document 2), en: “Now you are informed that make yourselves and your family appear that this issue is solved according Sharia” (zie administratief dossier, groene map, document 3). Het feit dat u niet op de hoogte bent van de expliciete bedreigingen ten aanzien van uw familie, doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven. U stelt bovendien dat de Taliban na uw vertrek nooit “ernstige stappen genomen” hebben tegen uw familie, afgezien van hun dreigbrieven en bezoeken (CGVS, p. 21). Aangezien de Taliban na de tweede dreigbrief nog kwamen om de derde af te geven (CGVS, p. 20) en na de derde dreigbrief nog kwamen om uw vader lastig te vallen (CGVS, p. 21), rijst de vraag om welke reden de Taliban verder nooit iets hebben ondernomen tegen uw familie, hoewel ze daar wel expliciet mee dreigden. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat de Taliban uw familie wel lastig vallen, maar dat ze afrekenen met de dader (CGVS, p. 21) – u dus. Geconfronteerd met het feit dat de Taliban uw familie ook expliciet bedreigden, stelt u dat u geen idee hebt om welke reden ze tegen hen niets ondernemen, dat ze enkel met de dader afrekenen en dat ze uw vader constant lastig vallen (CGVS, p. 21). U slaagt er aldus allerm minst in aannemelijk te maken dat de Taliban verder niets ondernemen tegen uw familie, hoewel ze hen wel expliciet noemen in hun dreigbrieven, en dat het bij hun volgende bezoeken aan uw familie blijft bij: een nieuwe dreigbrief (CGVS, p. 20) en pesterijen (CGVS, p. 21). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen na uw vertrek grondig ondermijnd. Verder roept de eigenlijke inhoud van de dreigbrieven gegronde twijfels op over de geloofwaardigheid ervan. Zo staat er in de tweede dreigbrief, gedateerd 15 Sha’ban 1441 (i.e. 9 april 2020, zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1), te lezen dat het reeds de derde dreigbrief is die ze u sturen, terwijl het volgens uw verklaringen slechts de tweede was, en dat de Taliban hierna geen brief meer gaan sturen (zie administratief dossier, groene map, document 2). De Taliban schrijven onmiskenbaar: “After this letter we will not send you another letter. If you or your family do not appear then we will act with arms and then you do not have the right to complain” (zie administratief dossier, groene map, document 2). Toch sturen ze u op 3 Muharram 1443 (i.e. 12 augustus 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2) wel nog een dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 3). Omwille van de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de voorgelegde dreigbrieven (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-3) en het laattijdige opwerpen ervan, slagen die brieven er allerm minst in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke asielmotieven om te buigen. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en asielrelaas ondergraven.

Bovendien ondermijnen uw verklaringen over uw broer A. (..) zowel uw eigen asielmotieven als een eventuele vrees voor vervolging in zijn hoofde, waaruit dan – hypothetisch gezien – een vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen worden afgeleid. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger samenwerkten met de buitenlandse troepen in Afghanistan te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Op de DVZ had u verklaard dat de Taliban na uw vertrek niet alleen u, maar ook uw broer A. (..) opriepen zich bij hen aan te melden (CGVS Vragenlijst, vraag 8). Uw broer had immers voor de Amerikanen gewerkt, was vervolgens gevlucht en woonde afwisselend in Afghanistan en Pakistan (CGVS Vragenlijst, vraag 8). Op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u dat uw broer werkte als bouwvakker op een luchthaven in Nangarhar, waar hij asfalt

legde en waarvoor hij samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p. 7). In verband met dat werk legt u een kopie van zijn badge neer, gedateerd 7 januari 2009 tot 7 juni 2009 (zie administratief dossier, groene map, document 4). Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die vroeger met de buitenlandse troepen samenwerkte, is op zich onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Wat de vrees voor vervolging van uw broer betreft, stelt u dat, nadat u problemen met de Taliban kende, er ook "druk op hem gelegd" werd omdat hij met de Amerikanen had gewerkt, en dat hij daarna in Pakistan is gaan wonen (CGVS, p. 8). Sinds twee à drie jaar is hij vrachtwagenchauffeur en rijdt hij heen en weer tussen Afghanistan en Pakistan (CGVS, p. 8). Sindsdien komt hij om de drie, vijf of zes maanden een paar nachten "geborgen" naar huis (CGVS, p. 8), maar u stelt dat A. (...) nooit problemen heeft gehad met de Taliban, voor noch na uw vertrek (CGVS, p. 22). U verklaart wel dat hij met de Amerikanen had gewerkt en dat hij zich ook angstig voelde (CGVS, p. 22). Het feit dat uw broer echter zelf geen problemen heeft gekend, ondanks zijn eerdere samenwerking met de Amerikanen, geeft allerm minst blijk van een vrees voor vervolging in hoofde van uw broer omwille van zijn eerdere werk met de Amerikanen. Hierdoor kan verder geconcludeerd worden dat een vrees voor vervolging of toekomstig risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, louter gelinkt aan het voormalige werk van deze broer, niet aan de orde is. Bovendien ondermijnt het feit dat uw broer A. (...) na uw vertrek geen problemen heeft gekend, eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van eigen asielaanvraag. U stelt immers dat wanneer u uw problemen met de Taliban had, dorpelingen tegen de Taliban hadden gezegd dat uw broer ook met de Amerikanen in de luchthaven had gewerkt (CGVS, p. 14-15). Dat zorgt ervoor dat de Taliban twee redenen hebben om uw broer te viseren: het feit dat uw broer zelf met de Amerikanen heeft gewerkt, en het feit dat u zijn broer bent. De Taliban hadden in hun dreigbrieven immers expliciet gezegd dat ook uw familieleden niet veilig zouden zijn (zie boven). Dat uw broer momenteel zonder problemen in Afghanistan kan verblijven en werken, ondanks zijn eerdere werk, ondanks zijn familiale band met u en ondanks de expliciete bedreiging van de Taliban ten aanzien van uw familieleden, ondergraaft de geloofwaardigheid van een vrees voor vervolging in zowel zijn als uw hoofde volkomen. Ten slotte haalde u aan dat na de beschuldiging door de Taliban, ook de overheid uw huis in Abzingianai is binnengevallen, waar ze u ervan beschuldigden gewonde Taliban naar het ziekenhuis te hebben vervoerd (CGVS, p. 13). U verklaart: "Zowel de overheid als de Taliban waren op zoek naar mij" (CGVS, p. 13). Gelet op de veranderde politieke situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel), is uw verklaarde vrees voor vervolging door de voormalige Afghaanse overheid niet meer actueel. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent het vervoeren van gewonde Taliban. Er kan daarom ook niet aangenomen worden dat u om deze reden geïnterviewd werd door de toenmalige Afghaanse overheid.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara (zie administratief dossier, blauwe map, document 5) toont hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Over de dreigbrieven (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 1-3) dient te worden opgemerkt dat het laattijdige opwerpen ervan en uw onaannemelijke verklaringen erover, de geloofwaardigheid ervan ernstig hebben aangetast, zoals hierboven reeds besproken (zie boven). Uit de kopie van de werkbadge van uw broer A. (...) (zie administratief dossier, blauwe map, document 4) kan evenmin een vrees voor vervolging in zijn of uw hoofde worden afgeleid, aangezien uw broer momenteel soms nog in Afghanistan verblijft en daar geen problemen met de Taliban heeft gekend (zie boven).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere

rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in

zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd

dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Tegen de bestreden beslissing dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend op 18 juli 2023 (gekend onder rolnummer 297 313). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op 19 juli 2023 (gekend onder rolnummer 298 874).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummers 297 313 en 298 874 van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de

Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift met rolnummer 298 874 tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij verklaart zich akkoord met de behandeling van de zaak op grond van het beroep gekend onder rolnummer 298 874.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de vreemdelingenwet, oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 298 874 en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 297 313.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 29 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over.

3.2.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer.

3.3. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

3.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie bij terugkeer de taliban te vrezen omdat zij in Afghanistan onder meer werkte als chauffeur en door de taliban op een gegeven ogenblik verplicht werd gewonden te vervoeren naar het ziekenhuis. Het ziekenhuis werd gebombardeerd en binnengevallen door de overheid waarbij sommige talibanleden gedood, verwond of meegenomen werden. Verzoekende partij werd door de taliban beschuldigd informatie te hebben gegeven aan de overheid omtrent de aanwezigheid van gewonde talibanleden in het ziekenhuis en bedreigden haar. Tevens werd zij door de overheid beschuldigd dat zij

talibanleden heeft vervoerd. Verzoekende partij ontvluchtte daarop Afghanistan. Zij stelt tevens dat haar broer, die voor de Amerikanen gewerkt heeft, geïmigreerd werd.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij onaannemelijkheden, vaagheden en incoherenties waardoor de algehele geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo stelt de commissaris-generaal vast:

- dat de verklaringen van verzoekende partij over de taak die zij van de taliban kreeg – met name het vervoer van gewonde talibanleden naar het ziekenhuis – doorspekt is met vaagheden en flagrante onaannemelijkheden waardoor aan de grondoorzaak van haar problemen geen geloof gehecht kan worden;
- dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken om welke reden de taliban haar ervan zouden beschuldigen informatie te hebben gegeven aan de overheid over de aanwezigheid van gewonde talibanleden in het ziekenhuis;
- dat zij onaannemelijke verklaringen aflegt over de manier waarop de taliban haar ervan beschuldigen geklikt te hebben;
- dat evenmin geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan het adres van haar familie na haar vertrek uit Afghanistan nu zij geen verschooning biedt voor het laattijdig opwerpen van de dreigbrieven, zij een gebrekkige kennis vertoont wat betreft de inhoud van de dreigbrieven, de taliban nooit iets ondernamen ondanks de voorgehouden bedreigingen, verzoekende partij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt met de inhoud van de dreigbrieven, en dat de bewijswaarde van deze brieven relatief is gezien de fraudegevoeligheid ervan;
- dat haar verklaringen over haar broer A. zowel haar eigen asielmotieven als de eventuele vrees voor vervolging in zijn hoofd ondermijnen aangezien uit haar verklaringen blijkt dat haar broer zelf geen problemen gekend heeft en hij bovendien zonder problemen in Afghanistan kan verblijven en werken en dit ondanks zijn vroegere werk, zijn familiale band met verzoekende partij en ondanks de expliciete bedreiging van de taliban ten aanzien van haar familieleden;
- dat gelet op de machtsovername door de taliban haar vrees voor vervolging door de voormalige Afghaanse overheid niet meer actueel is, dit nog naast de vaststelling dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen omtrent het vervoer van talibanleden zodat evenmin kan aangenomen worden dat zij om die reden geïmigreerd werd door de toenmalige Afghaanse overheid.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts gemotiveerd:

“De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara (zie administratief dossier, blauwe map, document 5) toont hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Over de dreigbrieven (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 1-3) dient te worden opgemerkt dat het laattijdige opwerpen ervan en uw onaannemelijke verklaringen erover, de geloofwaardigheid ervan ernstig hebben aangetast, zoals hierboven reeds besproken (zie boven). Uit de kopie van de werkbadge van uw broer A. (...) (zie administratief dossier, blauwe map, document 4) kan evenmin een vrees voor vervolging in zijn of uw hoofd worden afgeleid, aangezien uw broer momenteel soms nog in Afghanistan verblijft en daar geen problemen met de Taliban heeft gekend (zie boven).”

3.4.2. Waar verzoekende partij haar vrees herhaalt, wijst de Raad erop dat zij daarmee nalaat de motieven van de bestreden beslissing op concrete wijze te betwisten. Zij slaagt met een loutere herhaling van haar vluchtrelaas er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Het komt haar immers toe deze met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

3.4.3. Met haar betoog dat zij weinig geschoold is, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen dat zij door de taliban gedwongen werd om gewonde leden te vervoeren naar het ziekenhuis. Zo blijkt op goede gronden dat verzoekende partij zichzelf tegensprekt waar zij eerst verklaarde dat de taliban te voet aan haar huis kwamen met de gewonde leden, om dan, wanneer door de *protection officer* wordt doorgevraagd hoe die gewonde leden bij haar huis zijn geraakt, haar verhaal te veranderen en te stellen dat de gewonde leden in de moskee op 20 minuten wandelafstand van haar huis werden gelegd (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO, 16 mei 2023, p. 13-15). Dergelijke flagrante incoherentie kan bezwaarlijk verklaard worden door een lage scholingsgraad. De Raad benadrukt dat zelfs van een laaggeschoold persoon redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige en doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht

zijn land van herkomst te verlaten. De Raad stelt hierbij tevens vast dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij dermate beperkt zou zijn in haar verstandelijke vermogens dat zij niet bij machte mag worden geacht om gedegen en coherente verklaringen af te leggen over haar eigen problemen.

Ook anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit haar verklaringen tijdens haar gehoor dat zij zeer duidelijk stelde dat de taliban gewonden bij hadden toen ze naar haar huis kwamen (CGVS, NPO, p. 13-15). Het is pas nadien, wanneer de *protection officer* terecht vraagt hoe de taliban, die blijkens haar verklaringen te voet waren, deze gewonden dan tot bij haar huis hebben gekregen, zij van verhaal verandert. De *postfactum* verklaring in het verzoekschrift dat zij niet bedoelde dat de gewonden meegebracht zijn naar haar huis, vindt hoegenaamd geen steun in het administratief dossier. Evenmin kan verzoekende partij, gelet op voorgaande, gevolgd worden als zou haar verklaring dat de talibangewonden in de moskee waren, louter een verheldering betreffen.

Bovendien heeft de commissaris-generaal op pertinente wijze gemotiveerd waarom ook de verklaring van verzoekende partij dat de gewonden in de moskee lagen geen steek houdt:

“Daarenboven kan ook die uitklaring zelf allesbehalve overtuigen, aangezien het conflict waarin die Taliban gewond waren geraakt in Hesarak district op tweeëntwintig kilometer van Abzingiani, op “minder dan een uur” rijden (CGVS, p. 16). Zo dringt zich de vraag op hoe die gewonden dan aanvankelijk in de moskee op twintig minuten wandelen geraakt waren, waarop u antwoordt: “Ik heb het niet gezien, geen idee” (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen over de aanwezigheid van de Taliban in de regio rond Abzingiani, waar ze de macht hadden, kwamen de Taliban gewoonlijk met 4x4-auto’s en motors naar uw dorp (CGVS, p. 11), dus zouden ze wel in staat moeten zijn om zelf hun gewonden te vervoeren. Indien er dan aangenomen wordt dat de Taliban de gewonden met hun eigen voertuigen van Hesarak naar de moskee, op twintig minuten wandelen van uw huis, hebben gebracht, rijst de vraag om welke reden ze de gewonden dan niet rechtstreeks naar het ziekenhuis van Alisher hebben gebracht. U slaagt er echter niet in een bevredigende uitklaring voor die onaannemelijkheid te geven. Gevraagd of de Taliban zelf geen middelen hadden om de gewonden naar het ziekenhuis te brengen, stelt u immers dat ze niet konden omdat ze bezig waren in het gevecht en daarom u dwongen (CGVS, p. 16). Expliciet gevraagd hoe het dan komt dat de gewonden wel in de moskee op twintig minuten van uw huis zijn geraakt, maar niet in het ziekenhuis van Alisher, stelt u dat u geen idee hebt (CGVS, p. 16). U formuleert vervolgens een hypothese die allerminst verschoning kan bieden voor de onwaarschijnlijkheid van uw verklaringen: “misschien was het 's nachts en waren er troepen aanwezig en daarom naar hier gebracht, ze vertellen hun eigen zaken niet verder” (CGVS, p. 16). Indien er inderdaad troepen aanwezig waren, merkt het CGVS op dat het des te onaannemelijker is dat de Taliban al die verplaatsingen doen en zichzelf zodoende nog meer in gevaar brengen dan wanneer ze rechtsreeks vanuit Hesarak naar Alisher zouden gaan. Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen over hoe de Taliban telkens met 4x4-auto’s naar uw dorp kwamen, oppert u dat ze die nacht misschien ergens naartoe moesten (CGVS, p. 16), wat evenmin een uitklaring is voor de onaannemelijkheden in uw verklaringen. Bovendien toont een blik op de geografische kaart van Hesarak district de onaannemelijkheid van uw verklaringen verder aan. U verklaart dat uw dorp Abzingianai naast de dorpen Qader Khail, Jamal Kheil, Sharik Kheil en Gulab Kheil ligt (CGVS, p. 6). Die bevinden zich allen langs dezelfde weg, die vanuit Do Ab in westelijke richting vertrekt en naar die dorpen leidt (weg A; zie administratief dossier, blauwe map, kaart Hesarak district). Vanuit Do Ab vertrekt ook een andere weg, in zuidelijke richting naar Alisher, waar het ziekenhuis ligt waarnaar u de gewonden moest vervoeren (weg B; zie administratief dossier, blauwe map, kaart Hesarak district). Om vanuit Hesarak naar Alisher of naar Abzingianai te geraken, moet men steeds langs Do Ab rijden (weg C; zie administratief dossier, blauwe map, kaart). Dat doet de vraag rijzen om welke reden de Taliban de moeite zouden nemen om: van Hesarak, langs Do Ab, naar de moskee op twintig minuten wandelen van uw huis te gaan en daar hun gewonden achter te laten, om vervolgens naar Abzingianai te wandelen en u te vragen hun gewonden te vervoeren. Daarna zouden jullie immers opnieuw naar Do Ab moeten rijden, waar de Taliban dus aanvankelijk al gepasseerd waren, om van daaruit verder naar het ziekenhuis in Alisher te gaan. De absurditeit van uw verklaringen, afgetoetst aan de kaart van uw district, is een graadmeter voor de onaannemelijkheid ervan. Uw verklaring dat de uitvalsbasis van de Taliban in Do Ab en Alisher lagen, vanwaar ze met 4x4-auto’s met motors naar uw dorp kwamen (CGVS, p. 11), vergroot de onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban zoveel moeite doen om u in Abzingianai om hulp te vragen alleen maar meer.”

Door louter haar verklaringen te herhalen dat zij geen idee had hoe de gewonden wel in de moskee waren geraakt maar niet in het ziekenhuis en de overtuiging dat haar verklaringen wel degelijk aannemelijk zijn, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaande pertinente motivering die steun

vindt in het administratief dossier en die terecht doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de grondoorzaak van haar problemen met de taliban.

3.4.4. Waar verzoekende partij ten slotte vermoedens uit waarom de taliban haar zouden kiezen voor het transport van hun gewonden, slaagt zij er daarmee evenmin in afbreuk te doen aan de pertinente motivering dat: *“Ten slotte rijst ook nog de vraag om welke reden de Taliban het risico zouden nemen om een buitenstaander te betrekken bij hun zaken. U vertelt dat de Taliban wisten dat u een chauffeur was die van Abzingianai naar Jalalabad reed, aangezien u “twee à drie keer per week” (CGVS, p. 14) langs de controlepost van de Taliban in Do Ab ging en daar door hen gecontroleerd werd (CGVS, p. 12). Voorbij die controlepost had de overheid de macht (CGVS, p. 12). Gelet op het feit dat u geregeld in overheidsgebied kwam, en dat de Taliban daarvan op de hoogte waren, kan bij de Taliban immers het vermoeden zijn ontstaan dat u contacten bij de overheid onderhield. In dat opzicht plaatst het CGVS vraagtekens bij het feit dat de Taliban, die bovendien zelf over voertuigen beschikken (CGVS, p. 11), het transport van hun gewonden na een conflict met de overheid aan u zouden uitbesteden. Door bovenstaande onaannemelijkheden en vaagheden, kan er geen geloof gehecht worden aan de taak die de Taliban u opdroegen. Aangezien het de grondoorzaak van uw verklaarde vrees voor vervolging betreft, schijnt dat reeds bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven.”* Dit alles nog temeer het ziekenhuis in Alisher in talibangebied lag – verzoekende partij verklaarde immers dat Alisher een basisplaats was van de taliban (CGVS, NPO, 16 mei 2023, p. 11, 16) – en bijgevolg niet kan ingezien worden waarom de taliban verzoekende partij nodig had om haar gewonden naar dit ziekenhuis te brengen en zij niet bij machte zouden zijn dit zelf te doen.

De Raad wijst er daarbij nog op dat het geheel is van de vastgestelde onaannemelijkheden en vaagheden met betrekking tot de grondoorzaak van haar problemen terecht doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan. Zoals immers duidelijk blijkt uit de omstandige motivering is verzoekende partij incoherent wat betreft haar verklaringen waar de gewonden waren nu zij eerst verklaarde dat de taliban ze mee hadden genomen naar haar huis om dan te verklaren dat ze in de moskee op 20 minuten wandelafstand van haar huis waren, het niet aannemelijk is dat de taliban de gewonden met hun eigen voertuig eerst naar de moskee zouden brengen en niet rechtstreeks naar het ziekenhuis, de verklaringen van verzoekende partij in het licht van de geografische kaart ook compleet onaannemelijk zijn en het bovendien evenmin aannemelijk is dat verzoekende partij door de taliban zou uitgekozen worden om het transport te verzorgen nu de taliban kon vermoeden dat verzoekende partij contacten met de overheid onderhield. De Raad oordeelt dat deze vaststellingen terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

3.4.5. Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat Nangharar betwist gebied is met veel aanslagen tot gevolg doet zij daarmee evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij verklaarde dat ten tijde van haar voorgehouden problemen het ziekenhuis van Alisher in gebied gecontroleerd door de taliban lag (CGVS, NPO, p. 16). Nu, zoals de commissaris-generaal pertinent overweegt, gegeven deze context er redelijkerwijze van kan uitgegaan worden dat de toenmalige Afghaanse overheid op de hoogte was van het bestaan van dit ziekenhuis en aldus ook dat de taliban haar gewonden naar dat ziekenhuis in hun gebied zouden brengen, is het dan ook geenszins aannemelijk dat de toenmalige overheid verzoekende partij zou nodig hebben om inlichtingen te verkrijgen en dat de taliban verzoekende partij zou beschuldigen van het geven van inlichtingen daaromtrent aan de overheid. Haar betoog in het verzoekschrift nog dat *“het dan ook duidelijk (is) dat de taliban (haar) beschuldigen omdat de overheid is binnengevallen in het ziekenhuis waar (zij) de gewonde talibanleden naartoe had gebracht”* gaat compleet voorbij aan voorgaande vaststellingen en is niet bij machte de vastgestelde onaannemelijkheid om te buigen.

3.4.6. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij volgende motivering volledig ongemoeid laat: *“Daarnaast legt u onaannemelijke verklaringen af over de manier waarop de Taliban u ervan beschuldigen hen verklikt te hebben. U stelt dat ze naar uw vader kwamen om u te beschuldigen op het moment dat u in Jalalabad was, nadat u passagiers daarheen had gebracht (CGVS, p. 13). Gevraagd of u die ochtend was tegengehouden bij de controlepost van de Taliban, op uw weg naar Jalalabad, stelt u dat u reeds vroeg was vertrokken (CGVS, p. 18) en dat de Taliban pas later het bevel hadden ontvangen om u te arresteren (CGVS, p. 18), wat een blote bewering is. Het CGVS plaatst echter vraagtekens bij het feit dat de Taliban naar het huis van uw vader gaan om u daar van verklikking te beschuldigen, in plaats van u op te wachten bij hun controlepost op de weg naar Jalalabad. De Taliban wisten immers dat u als chauffeur geregeld langs hun controlepost kwam (CGVS, p. 12). Door meteen naar uw vader te gaan en te zeggen dat ze u zochten, riskeerden de Taliban net dat u op de hoogte zou worden gebracht en aan*

hun greep zou ontsnappen, wat dus ook gebeurde. Het is onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban op dergelijke wijze hun doelwitten zouden benaderen en laten ontsnappen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens op de helling zet.” Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en blijft staande.

3.4.7. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal evenzeer pertinent motiveert dat:

“Het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees, kan evenmin afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de bedreigingen aan het adres van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan. Over de dreigbrieven die uw familie ontving na uw vertrek, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u die nog niet had vermeld op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ), hoewel u daar wel vertelde over een bezoek van de Taliban aan uw huis na uw vertrek (CGVS Vragenlijst, vraag 8) en hoewel u toen al wel op de hoogte was van de dreigbrieven (CGVS, p. 20). Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u wel had verteld dat u toen nog geen dreigbrief had, maar dat ze nog in Afghanistan liggen en dat u zal vragen die brieven op te sturen (CGVS, p. 21-22). Van die verklaringen is echter geen spoor terug te vinden in de CGVS Vragenlijst (CGVS Vragenlijst), noch in de rest van uw administratief dossier (zie administratief dossier), waardoor u geen verschoning kan bieden voor het laattijdige opwerpen van de dreigbrieven. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud had u bovendien gesteld dat u geen opmerkingen hebt over uw interview op de DVZ, dat uw verklaringen er werden voorgelezen in het Pashtu na het interview en dat u daar alle redenen hebt gegeven waarom u internationale bescherming aanvraagt (CGVS, p. 4). Over die dreigbrieven stelt u dat de Taliban die persoonlijk aan uw vader thuis hebben gegeven (CGVS, p. 20); de eerste twee in Abzingianai en de laatste in Jalalabad (CGVS, p. 20). Een paar dagen na de laatste dreigbrief zijn de Taliban nog eens bij uw vader langsgekomen om hem lastig te vallen en hem te vragen u bij hen te presenteren (CGVS, p. 21). Gevraagd uit te leggen wat er precies op die dreigbrieven staat, stelt u slechts dat u wordt opgeroepen zich bij de Taliban aan te geven en indien u dat niet doet, dat u geen recht hebt om te klagen (CGVS, p. 14). Op de tweede en derde dreigbrief zeggen de Taliban volgens u ook nog dat het hun tweede, respectievelijk derde dreigbrief aan u is, en dat u bij hen aanwezig moet zijn, op straffe des dood (CGVS, p. 14). Op geen moment verwijst u echter naar de bedreigingen ten aanzien van uw familie, die de Taliban hebben geuit op de tweede en derde dreigbrief. Daarop staat immers te lezen: “If you or your family do not appear then we will act with arms and then you do not have the right to complain” (zie administratief dossier, groene map, document 2), en: “Now you are informed that make yourselves and your family appear that this issue is solved according Sharia” (zie administratief dossier, groene map, document 3). Het feit dat u niet op de hoogte bent van de expliciete bedreigingen ten aanzien van uw familie, doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven. U stelt bovendien dat de Taliban na uw vertrek nooit “ernstige stappen genomen” hebben tegen uw familie, afgezien van hun dreigbrieven en bezoeken (CGVS, p. 21). Aangezien de Taliban na de tweede dreigbrief nog kwamen om de derde af te geven (CGVS, p. 20) en na de derde dreigbrief nog kwamen om uw vader lastig te vallen (CGVS, p. 21), rijst de vraag om welke reden de Taliban verder nooit iets hebben ondernomen tegen uw familie, hoewel ze daar wel expliciet mee dreigden. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat de Taliban uw familie wel lastig vallen, maar dat ze afrekenen met de dader (CGVS, p. 21) – u dus. Geconfronteerd met het feit dat de Taliban uw familie ook expliciet bedreigden, stelt u dat u geen idee hebt om welke reden ze tegen hen niets ondernemen, dat ze enkel met de dader afrekenen en dat ze uw vader constant lastig vallen (CGVS, p. 21). U slaagt er aldus allerm minst in aannemelijk te maken dat de Taliban verder niets ondernemen tegen uw familie, hoewel ze hen wel expliciet noemen in hun dreigbrieven, en dat het bij hun volgende bezoeken aan uw familie blijft bij: een nieuwe dreigbrief (CGVS, p. 20) en pesterijen (CGVS, p. 21). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen na uw vertrek grondig ondermijnd. Verder roept de eigenlijke inhoud van de dreigbrieven gegronde twijfels op over de geloofwaardigheid ervan. Zo staat er in de tweede dreigbrief, gedateerd 15 Sha’ban 1441 (i.e. 9 april 2020, zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1), te lezen dat het reeds de derde dreigbrief is die ze u sturen, terwijl het volgens uw verklaringen slechts de tweede was, en dat de Taliban hierna geen brief meer gaan sturen (zie administratief dossier, groene map, document 2). De Taliban schrijven onmiskenbaar: “After this letter we will not send you another letter. If you or your family do not appear then we will act with arms and then you do not have the right to complain” (zie administratief dossier, groene map, document 2). Toch sturen ze u op 3 Muharram 1443 (i.e. 12 augustus 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2) wel nog een dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 3). Omwille van de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de voorgelegde dreigbrieven (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-3) en het laattijdige opwerpen ervan, slagen die brieven er allerm minst in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke asielmotieven om te buigen. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn

liggen met de beschikbare informatie. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en asielrelaas ondergraven.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Met haar algemeen betoog voorts dat *“bij de beoordeling van de geloofwaardigheid (...) rekening (moet) worden gehouden met alle beschikbare bewijzen”* en *“(d)it betekent dat ook met het schriftelijk bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen”* en haar verwijzing naar een arrest van het EHRM gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier: Map Landeninformatie, “COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de documenten tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer als vervalst worden afgedaan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

3.4.8. Verzoekende partij laat voorts ook de volgende motivering geheel ongemoeid:

“Bovendien ondermijnen uw verklaringen over uw broer A. (...) zowel uw eigen asielmotieven als een eventuele vrees voor vervolging in zijn hoofde, waaruit dan – hypothetisch gezien – een vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen worden afgeleid. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger samenwerkten met de buitenlandse troepen in Afghanistan te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Op de DVZ had u verklaard dat de Taliban na uw vertrek niet alleen u, maar ook uw broer A. (...) opriepen zich bij hen aan te melden (CGVS Vragenlijst, vraag 8). Uw broer had immers voor de Amerikanen gewerkt, was vervolgens gevlucht en woonde afwisselend in Afghanistan en Pakistan (CGVS Vragenlijst, vraag 8). Op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u dat uw broer werkte als bouwvakker op een luchthaven in Nangarhar, waar hij asfalt legde en waarvoor hij samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p. 7). In verband met dat werk legt u een kopie van zijn badge neer, gedateerd 7 januari 2009 tot 7 juni 2009 (zie administratief dossier, groene map, document 4). Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die vroeger met de buitenlandse troepen samenwerkte, is op zich onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Wat de vrees voor vervolging van uw broer betreft, stelt u dat, nadat u problemen met de Taliban kende, er ook “druk op hem gelegd” werd omdat hij met de Amerikanen had gewerkt, en dat hij daarna in Pakistan is gaan wonen (CGVS, p. 8). Sinds twee à drie jaar is hij vrachtwagenchauffeur en rijdt hij heen en weer tussen Afghanistan en Pakistan (CGVS, p. 8). Sindsdien komt hij om de drie, vijf of zes maanden een paar nachten “geborgend” naar huis (CGVS, p. 8), maar u stelt dat A. (...) nooit problemen

heeft gehad met de Taliban, voor noch na uw vertrek (CGVS, p. 22). U verklaart wel dat hij met de Amerikanen had gewerkt en dat hij zich ook angstig voelde (CGVS, p. 22). Het feit dat uw broer echter zelf geen problemen heeft gekend, ondanks zijn eerdere samenwerking met de Amerikanen, geeft allerm minst blijk van een vrees voor vervolging in hoofde van uw broer omwille van zijn eerdere werk met de Amerikanen. Hierdoor kan verder geconcludeerd worden dat een vrees voor vervolging of toekomstig risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, louter gelinkt aan het voormalige werk van deze broer, niet aan de orde is. Bovendien ondermijnt het feit dat uw broer A. (...) na uw vertrek geen problemen heeft gekend, eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van eigen asielrelaas. U stelt immers dat wanneer u uw problemen met de Taliban had, dorpelingen tegen de Taliban hadden gezegd dat uw broer ook met de Amerikanen in de luchthaven had gewerkt (CGVS, p. 14-15). Dat zorgt ervoor dat de Taliban twee redenen hebben om uw broer te viseren: het feit dat uw broer zelf met de Amerikanen heeft gewerkt, en het feit dat u zijn broer bent. De Taliban hadden in hun dreigbrieven immers expliciet gezegd dat ook uw familieleden niet veilig zouden zijn (zie boven). Dat uw broer momenteel zonder problemen in Afghanistan kan verblijven en werken, ondanks zijn eerdere werk, ondanks zijn familiale band met u en ondanks de expliciete bedreiging van de Taliban ten aanzien van uw familieleden, ondergraaft de geloofwaardigheid van een vrees voor vervolging in zowel zijn als uw hoofde volkomen. Ten slotte haalde u aan dat na de beschuldiging door de Taliban, ook de overheid uw huis in Abzingianai is binnengevallen, waar ze u ervan beschuldigden gewonde Taliban naar het ziekenhuis te hebben vervoerd (CGVS, p.13). U verklaart: "Zowel de overheid als de Taliban waren op zoek naar mij" (CGVS, p. 13). Gelet op de veranderde politieke situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel), is uw verklaarde vrees voor vervolging door de voormalige Afghaanse overheid niet meer actueel. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent het vervoeren van gewonde Taliban. Er kan daarom ook niet aangenomen worden dat u om deze reden geviseerd werd door de toenmalige Afghaanse overheid." Deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, blijven onverminderd overeind.

3.4.9. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

3.4.10. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA Country Guidance van april 2022, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

3.4.11. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing inzake verwestering in het verzoekschrift volledig ongemoeid laat. Zij voert hiertegen geen concrete kritiek. Ter terechtzitting voert haar raadvrouw evenwel een gans betoog over het gebrek aan beschikbare bronnen inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen. Bij aanvullende nota voegt verzoekende partij ook stukken waarvan zij stelt dat deze in het kader van een (gepercipieerde) verwestering worden neergelegd.

De Raad wijst erop dat, naast de vaststelling dat er geen enkele omstandigheid wordt aangevoerd die verzoekende partij zou hebben verhinderd haar argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen, temeer ook bepaalde stukken (loonfiches van voor juli 2023) dateren van voor de indiening van het verzoekschrift zodat alleszins niet blijkt dat de Raad hiermee rekening dient te houden gelet op het bepaalde in de artikelen 39/60 *juncto* 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 285 516 van 22 januari 2024), hoe dan ook verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar betoog.

Anders dan wat de advocaat van verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te

besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij op vierentwintigjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken om in januari 2022 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg ongeveer twee jaar in België. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van net twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds net twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met de bij aanvullende nota gevoegde stukken, met name arbeidsovereenkomsten en loonfiches, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, p. 5-8).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel

en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.4.12. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, p. 5-8), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance van januari 2023*, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende

partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

3.4.13. In de mate dat verzoekende partij nog wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging dan wel een reël risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft. Immers citeert zij slechts uit algemene landeninformatie zonder echter deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.4.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

Met een loutere verwijzing naar de mensenrechtenschendingen die door de taliban worden begaan, doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan deze vaststelling. Daarnaast betoogt zij nog dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onvoldoende recent is, doch dient te worden vastgesteld dat zij nalaat andersluidende informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Dit temeer de door verwerende partij gedane analyse van de (veiligheids)situatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij zoals aangehaald in de door verwerende partij overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoekende partij aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan

te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Ook waar zij meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

In zoverre de advocaat van verzoekende partij nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Voorts dient verwerende partij tevens te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER